

Følgende er teksten i DIK, som svarer til manuskriptsiden med betegnelsen '8'. Mine (Søren Ingemann Larsens) kommentarer er i rød farve.

6. Jeg er klar over, at jeg her stiller mange menneskers skepsis på en meget hård prøve, ja så hård en prøve, at den måske kunne blive en vej til korsfæstelse af mig, hvis ikke Gud havde en anden plan med mig. Man må her forstå, at jeg er ikke kommet til verden for at være en ny kristusmodel for Guds skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Kristus kom blandt andet til verden for at vise "alkærlighedens kulmination". Var det ikke det, der blandt andet skete på korset? - Hvilken kærlighed kan være større end den, at man midt i den kulmination af livets værste lidelser, som ens fjende har påført en, beder Gud om tilgivelse for denne ugernings ophav? - Gud har altså her vist menneskene, ved Kristi væremåde, toppunktet eller endemålet for sin skabelse af mennesket i sit billede efter sin lignelse. Det behøver han ikke at gøre én gang til. Nu er det menneskene, der selv skal begynde at studere den guddommelige viden, som nu foreligger i intellektuel form, og selv opleve og se sandheden i "det evige lys" og

(ovenstående er teksten, der ligger forud for teksten i MANU (= manuskriptet)

derved efterhånden blive "kristusvæsener" eller færdige mennesker

MANU skriver 'et kristusvæsen eller et færdigt menneske', dvs. i ental og uden anførelstegn.

i Guds billede efter hans lignelse. Men menneskene forstod ikke Kristus på hans fysiske tid; hvorfor de skal gennemgå mørkets, lidelsernes eller korsfæstelsens vej, absolut ikke som straf, men udelukkende for at opnå denne guddommelige højde i fuldkommenhed, livsoplevelse og væremåde.

I MANU findes ikke semikolon efter ordet 'tid'. Tilføjelsen 'absolut ikke som straf, men udelukkende' findes ikke i MANU (og denne tilføjelsen gør nærmest sætningen grammatisk ukorrekt og uklar)

Derfor måtte han bebude menneskeheden løsningen på dette mørkets mysterium og dermed videnskaben om, at lyset skulle blive afsløret for dem i form af "talsmanden, den hellige ånd".

Ganske vist er ordet 'Løsningen' tilføjet i manuskriptet senere i hånden, men DIKs forslag til formulering er ikke heldig. Ordene 'dermed videnskaben' kommer til at være uden grammatisk sammenhæng i sætningen, som mildest talt bliver uklar.

Hvad er "talsmanden, den hellige ånd"?

Det markeres tydeligt med hånden i MANU, at Martinus her ønsker et nyt afsnit. Men dette ignoreres i DIK.

- Det er absolut ikke en person, en ny Kristus, som skulle komme og være et mellemlid mellem Guddommen og menneskene.

MANU skriver ikke 'skulle komme og være et' **men** 'skulle kunne være et'. **I MANU står** 'Faderen eller Guddommen'. **I DIK er ordet** 'Faderen' **udeladt**.

Denne "sandhedens ånd" er altså en afsløring af verdenssandheden.

MANU har derimod: 'Sandhedens ånd er altså en afsløring af livs- eller verdenssandheden'

Den er en videnskab om verdensaltet og dermed om Gud. Den må være en nedskrivning af verdensaltmysteriets løsning.

MANU har: 'Det måtte være en nedskrivning af løsningen på selve livs- eller verdensaltmysteriet'

Det er altså "en bog", som menneskene kan læse i, ligesom de kan læse i Bibelen.

MANU har 'ligesom de læser i bibelen'

Denne af Kristus bebudede "talsmanden, den hellige ånd, som Faderen skulle sende" er altså en "livets" eller en "kundskabens bog", der ville blive manifesteret for menneskeheden.

Angivelsen af 'nyt afsnit' før ordet 'Denne' **genfindes ikke i MANU**.

Ordene 'der ville blive manifesteret for menneskeheden' **genfindes IKKE i MANU**.

Men en virkelig "sandhedens bog" om Guddommen og verdensaltet kan kun udgøre fortsættelsen af den af Kristus for snart to tusinde år siden påbegyndte kosmiske verdenskultur under begrebet "kristendom".

Det hertil svarende i MANU udgør i sin ufærdige form en ugrammatisk sætning, og DIKs forslag er rent gætværk.

Det måtte være en bog, der kunne danne intellektuel og ikke dogmatisk skole eller læreanstalt i kristendom. Det måtte være en bog, der viste den færdige kristne verdenskultur i fysisk såvel som i åndelig manifestation. Det måtte være en bog, der gennemlyste kulminationen af mørket såvel som af lyset og den heraf bestående livsfunktion i verdensaltet, væsenernes udødelighed. Det måtte være en bog, der viste uendeligheden og evigheden som levende livsfunktioner i form af tid og rum, og hvis topfacitter er "alvidenheden" og "almægtigheden", hvis fuldkomne samarbejde udgør "alkærligheden" og dermed er det samme som det evigt levende i de levende væsener.

Ordene "alvidenheden" og "almægtigheden" **har i MANU ikke anførselstegn**.

Efter disse ord står i MANU: der ifølge kosmiske analyser er en uadskillelig enhed, der udgør "alkærligheden" og verdensaltets evige "guldglorie" "det gyldne lys", der er det evigt levende i de levende væsener.

Ordene "guldglorie" og "det gyldne lys" **er ganske enkelt udeladt i DIK!**

Vi er her kommet til verdensaltets "faste punkt" og dets ophav "Livets Fader", den absolut eneste ene altgennemstrålende, evige Guddom.

Ordene 'dets ophav' er i MANU sat i anførselstegn.

En sådan bog kan ikke undgå at indeholde "det meget", Kristus havde at fortælle menneskeheden, men som Gud ville give menneskeheden senere hen. En sådan bog kan ikke undgå at være "talsmanden, den hellige ånd".